

Europa ook een arena van kennis en ervaring

De commentaren op het proefschrift van de Rooij over het Brussels lobbyen van Nederlandse provincies en gemeenten in Binnenlands Bestuur 35 van 5 september zien over het hoofd dat lobbyen in Brussel niet een op zich zelf staande activiteit is.

Het beschikken over een antenne in Brussel is van belang voor steden die zich internationaal moeten of willen positioneren. De aansluiting op de hogesnelheidslijn dwingt een stad als Breda tot een visie op haar positie in internationaal verband. Voor Napels is het een platform om los van nationaal beleid het bedrijfsleven te ondersteunen. De Brusselse arena biedt Nijmegen een kans meer uitstraling te geven aan haar 2000-jarig bestaan. Er is in toenemende mate een link tussen citymarketing en internationaal positioneren. Daarbij is niet alleen het contact met de Euro-

pese instellingen relevant, maar ook de kennismaking met andere steden en regio's. Dit kan in formele netwerken als IANIS (Innovatie en Regio's), Telecities of Elanet, de Vereniging van Kleine Eilanden in de Europese Unie of ACTE, de vereniging van textiel/kleding steden. In die verbanden worden best-practices uitgewisseld, gemeenschappelijke projecten opgezet. Zo is Europa ook een arena van kennis en ervaringen. Europese financiering kan daarbij helpen maar is geen must.

Er is ook een wisselwerking mogelijk met vertegenwoordigers uit de civil society of ondernemingen. Op dit moment hebben weinig overheden weet van het gebruik van Europese fondsen door andere spelers in hun regio' of gemeente. De database van Locregis, opgezet vanuit de Vereniging van Finse Lokale Overheden, geeft hier slechts gedeeltelijk

uitsluit. Toch wordt de behoefte aan een Europees loket op lokaal niveau steeds sterker, dat geldt ook voor de aanmoediging aan andere spelers om in het Europese actief te zijn. Zo wil de Regio Campania een gerichte actie opzetten om regionale brancheorganisaties beter op Brussel te richten. Europa wordt wat het moet zijn: een arena waar steeds meer spelers met gemeenschappelijke ambities en belangen elkaar kunnen vinden.

Michiel Scheffer is directeur van Polisema, adviseur voor lokale overheden en brancheorganisaties in Nederland en Italië

Chronisch ziek niet synoniem met kansarm

In het commentaar 'Einde doelgroepenbeleid' in Binnenlands Bestuur 41 van 10 oktober worden chronisch zieken en kansarmen in één adem genoemd. Ten onrechte, meent Jan Troost.

Volgens het commentaar staat er in artikel 1 van de Grondwet dat er in Nederland geen onderscheid mag worden gemaakt. Niets is minder waar. Wie artikel 1 goed leest, ziet dat daarin discriminatie is verboden in de tweede zin. Discriminatie is wat anders dan het simpel maken van onderscheid. Bovendien staat in de eerste zin van artikel 1 van de Grondwet dat gelijke gevallen gelijk behandeld worden. Wat dit betekent, is gelukkig aan de onafhankelijke rechter om te bepalen. De Europese rechter in Straatsburg, die

oordeelt over schendingen van de Europese Conventie voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld, dat dit gelijkheidsbeginsel ook betekent dat ongelijke gevallen naar de mate van de ongelijkheid moeten worden behandeld. Voorkeursbeleid staat dus helemaal niet op gespannen voet met artikel 1 van de Grondwet, maar geeft daar juist invulling aan. Naast deze juridische onjuistheid valt er nog iets op. Ondanks het feit dat in het commentaar genuanceerd wordt omgegaan met het indelen van mensen in bepaalde klassen - zie het voorbeeld: niet alle vrouwen voelen zich achtergesteld op de arbeidsmarkt - is de slotzin schokkend. Ongenuanceerd worden mensen met een chronisch ziekte over één kam geschoren met kansarme burgers. Niet alle chronisch zieken zijn per definitie kansar-

me burgers. Dat ze daar wel toe worden gerekend komt misschien wel door de manier waarop ze 'gelijk' behandeld worden. Specifiek doelgroepenbeleid lijkt mij vooralsnog noodzakelijk om maatschappelijke achterstanden weg te werken. Misschien is de kans van slagen daarvan wel groter als het beleid niet vóór maar dóór de doelgroep wordt geformuleerd.

**Jan Troost
voorzitter van de Chronisch zieken en Gehandicapten Raad Nederland (CG-Raad)**

Communicatiemedewerkers

In het artikel 'Mag het een mannetje minder?' in Binnenlands Bestuur 42 van 17 oktober 2003 komt LPF-Kamerlid Joost Eerdmans aan het woord over de omvang van de Rotterdamse bestuursdienst.

Het is inmiddels wel bekend dat LPF-Kamerlid Joost Eerdmans graag radicale standpunten verkondigt. Om te illustreren dat er heel wat ambtenaren zouden kunnen verdwijnen bij gemeenten, verwijst hij naar het aantal voorlichters bij de gemeente Rotterdam. Volgens Joost Eerdmans, die enkele jaren als persoonlijk secretaris van burgemeester Opstelten werkzaam was, werken er in Rotterdam 250 voorlichters waarvan er 'alleen al op het stadhuis honderd' rondlopen. Hieruit blijkt dat Eerdmans in zijn Rotterdamse jaren niet echt

goed heeft opgelet. Gemeentebreed (bestuursdienst, diensten en deelgemeenten) zijn er inderdaad zo'n 250 mensen werkzaam in de communicatie in functies variërend van baliemedewerker, publieksvoorlichter en persvoorlichter tot senior-communicatieadviseur. Op het stadhuis, de Bestuursdienst, werken ongeveer 35 mensen bij de afdeling Concerncommunicatie. Maar wellicht dat Joost Eerdmans op basis van de hoeveelheid werk die deze mensen verzetten tot de conclusie is gekomen dat het er minstens honderd moeten zijn?

**Ivar Nijhuis,
coördinator bestuursvoorlichting
gemeente Rotterdam**

Bijdragen voor de rubriek *Opinie* zijn welkom op het email-adres **binnenlandsbestuur@kluwer.nl**. Een bijdrage mag niet langer zijn dan 500 woorden. De redactie behoudt zich het recht voor om de tekst van de ingezonden stukken in te korten.